

Jézus értünk imádkozik. Úton a Gecsemáné felé, ahol virrasztva tölti az éjszakát, majd hajnalban elfogják, szenvedni fog és meghal értünk. Nem fél, nem ideges, nem kapkod. A mennyei Atyával beszélget. Én mivel tölténém az időmet, ha tudnám, hogy holnap meghalok?

„Elvégeztem a munkát, amelyet rám bízál” – mondja. Mindig engedelmes volt, mindent akkor tett, amikor annak eljött az órája. Az Atyához imádkozott akkor is, amikor kiválasztotta tanítványait (Lk 6,12–13). Az Atya adta őket neki, Ő pedig megtartotta őket. „Senki sem vezett el közülük, csak a veszedelem fia, hogy beteljesedjék az Írás” – Júdást is szerette, de ő ebből nem kért... ez rajta múlt. Jézus földi szolgálata ettől nem lett hiányos: Ő elvégezte a munkát.

A tanítványairól ad számot és értük könyörög. Ezzel együtt értünk is (nem csak a 20. verstől), mert amit mond, az ránk is vonatkozik. Az, hogy Ő már nincs a világon, de mi a világon vagyunk; az, hogy „szenteld meg őket az igazsággal”, „örizd meg őket a gonosztól”; hogy egyek legyenek; hogy az Ő öröme teljes legyen bennünk. Ezeket nemcsak a közvetlen, akkori tanítványaiért mondja, hanem „azokért is, akik az ő beszédükre hisznek” Őbenne. Az is igaz ránk, hogy „nem e világból” vagyunk, de a világon (14. és 11. v.): nem itt van a hazánk, idegenek vagyunk, de küldöttek: „úgy küldtem én is őket e világra” (18. v).

Mi is „az ő beszédükre” hittünk: mások bizonyágtételére tértünk meg; az írott Igét, az evangéliumot olvastuk vagy hallottuk és az szólított meg, vagy egy igehirdetés ébresztett fel. Emberek közvetítették, mégsem emberi beszéd volt. „Ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus” (Ef 2,20): mindannyiunknak a hite erre épül: ahogyan Isten emberei (a próféták is!) bizonyágot tettek Krisztusról, ebből Ige lett, és Isten megőrizte nekünk. És ahogy hívő emberek elmondták, hogy mit tett velük Isten, mit jelent nekik Jézus Krisztus és az Ő keresztye.

Mi is küldöttek vagyunk, mi is azért vagyunk a világon, hogy mások a mi beszédünkre higgyenek. Akár nagy missziót végez valaki, sok ember felé, akár szűk körben – ott, ahol Isten használni akar, kell hirdetnem Jézus Krisztust. Mikor fog ez működni? Ha vállalom, hogy nem e világból vagyok: hogy nem úgy élek, ahogyan a világ, nem ugyanazokra a célokra törekszem. Ha megvallom, hogy nekem Krisztus a sarokkő, akihez igazodom. Ha vállalom, hogy engem is gyűlölni fognak. Ha nem félek...

Jézus sem félt, pedig tudta, hogy másnap megölik, és hogy az Atya ráterheli a mi összes bűnünket. Tudta, hogy a tanítványai szét fognak széledni, de azt is tudta, hogy feltámadása után újra összegyűjti őket. Elvégzi azt a munkát is, ami még hátravan: összegyűjti őket, helyreállítja a hitüket, Szentlelkét küldi nekik – és ettől kezdve bennük él, ezért ők sem félnek többé. Nekünk is Szentlelket adott, ezért nem kell félnünk a világtól, bár gyűlöl minket.

„Hogy egyek legyenek” – úgy, ahogy Jézus az Atyában van és az Atya Őbenne (21. v.). Nem értjük a Szentháromságot, nem tudjuk, hogyan van az Atya és a Fiú „egymásban”, mégis mi is „bennük” vagyunk, mert Jézus ezért imádkozott. „Egyek vagytok a Krisztus Jézusban” (Gal 3,28): abban, hogy benne vagyunk, így lát minket az Atya – megváltva, megszabadítva a bűntől. Egyek vagyunk abban, hogy ugyanarra tartunk: Krisztus helyet készített nekünk az Atyánál. Egyek vagyunk abban is, hogy ugyanaz az üzenetünk, és hogy Krisztus él bennünk. „Hogy elhiggye a világ, hogy Te küldtél engem”: Isten célja ma is az, hogy megmutassa: Jézus az Ő Fia, akihez még mindig lehet jönni.

A világ is törekszik az „egységre”, de ez csak keveredés. A vallásokat is egységesíteni akarják – a hamis vallásokat, amelyek mind az emberi jócselekedetekre építenek, lehet is ezen az alapon egyesíteni. De nekünk nem jócselekedeteink vannak, amikért azt reméljük, hogy elfogad minket

Isten, hanem Megváltónk. Nem hihetjük el, hogy „egyek vagyunk” olyanokkal, akik nem egyedül Jézus Krisztus áldozatában bíznak. „Nincsen üdvösség senki másban, nem is adatott az ég alatt más név, amelyben megtartatunk.” (ApCsel 4,12)

Jézus értünk könyörög. Korábban megígérte, hogy az Egyházon (a hívők közösségén) a pokol kapui sem diadalmaskodnak, de a tanítványaiért, és az egyes hívőkért – értem is – személyesen könyörög. Azért is, hogy el ne fogyatkozzék a hitem (Lk 22,32), de azért is, hogy erősíthessem a testvéreimet – erősíthessük egymást, hogy megmaradjunk Krisztusban, és egyek legyünk benne. Akkor tudok egy maradni a testvéreimmel, ha Krisztushoz igazodom: ha magamat is, a testvért is Krisztusban látom. Van régi természetem, vannak bűneim nekem is, neki is, más véleményünk lehet sok mindenről – ne ezt nézzük, hanem azért adjunk hálát szüntelen, hogy Krisztus elfogadott minket így – és éljünk békességben, mert mindketten Krisztusban vagyunk, aki a mi békességünk.

Jn 15,12–14

„Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket. Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért. Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek.”